

Tacettin Şimşek

Eylölce

hecetaŐları

hecetasları

Şiir

Eser Adı:

Eylülce

Eser Sahibi:

Tacettin Şimşek

1. Baskı: Suna Yayınları

Gümüşhane 2005

Yayın Yılı:

Kahramanmaraş 2025

isbn:

978-975-17-3413-6

Ana Yayın Numarası:

90722 /Şiir Serisi - 2

Adres:

Haydarbey Mahallesi 32077 Sk. Armada
Evleri DEF/ Blok D/6 Onikişubat /Kahramanmaraş

Telefon: 0535 391 92 50

e-posta: hecetaslaridergisi@gmail.com

www.hecetaslari.com

Tacettin Şimşek

Eylölce

hecetaŐları

Tacettin Şimşek

Gümüşhane-Torul-Altınpınar'da doğdu.

Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesinden mezun oldu.

Siirt-Eruh'ta edebiyat öğretmeni olarak çalıştı.

Kazım Karabekir Eğitim Fakültesinde öğretim üyesi.

İlk şiiri *Elif*'te yayımlandı (1977).

Türkçe'm Eyvah! adlı oyunuyla Türk Dil Kurumu tarafından Onur Belgesi'yle ödüllendirildi (2004). Ümraniye Belediyesi Geleneksel 9. Şiir Yarışması'nda aruz dalında birinci oldu (2013). Türk Dünyası Mühendisler ve Mimarlar Birliğinin öncülüğünde düzenlenen *Şehir ve Edebiyat* konulu uluslararası şiir yarışmasında birincilik ödülünü aldı (2014).

Köprü, Türk Edebiyatı, Can Kardeş, Doğu Edebiyat, Karçıçeği, Palandöken, Yedi İklim, Yeni Dergi, Elif, Esmâ, Hece, Harşit, Türk Dili, Hece Taşları, Dil ve Edebiyat, Açık kara gibi dergilerde yazdı.

Ahmet Ziya Kahraman'la iki ayda bir yayımlanan *Rubai* e-dergisini çıkardı.

Cumhurbaşkanlığının himayesinde gerçekleştirilen *Büyük Selçuklu Mirası ve Kervan* adlı belgesellere metin yazarı olarak katkıda bulundu.

Bilimsel dergilerde yayımlanmış çok sayıda makalesi, yirmiyeye yakın ders kitabı ve kaynak eseri yanında *Eylülce-Şiir, İlyaz Tatili-Çocuklar İçin Şiir, Yeşil Gözlü Kardan Adam-Çocuklar İçin Hikâye, Kırk Aynada Gül Yankısı-Rubai, Sözüün İzinde-Deyişme* (T. Atmaca ile), *Aşkım Var Edem-Maraş Rubaileri, Nedim Kimden Kaçıyor?-Mizahi Hikâye, Karakoncolos-Çocuklar için Hikâye, Altın Papağan-Çocuklar İçin Masal, Âdem'in Cennetleri-Öykü, Aşkın Gizemi Gelsin-Mâni, Güle Düşen Çığ-Haiku* gibi kitapları var.

Tenha

Ben bu şehri şiirle yargılarım

Safa Geldin

Safa geldin evime تنها vakit
Be hey mübarek hüzn
Boyun borcum
Gönül harcım
Şiir burcum
Merhaba

Kandır beni yeniden
Soylu bir kasideye döndür beni
Giydirip kuşatıp bir ikindiyi
Adına ant içilen zamanlardan geçirip
Akşamlardan geçirip
Utandır beni
Duru fecirlere uyandır beni

Asiyim böyle biraz
Çağım kalmadı alışverişim
Sınırlı savunmalar
Onurlu savunmalar kurmadayım
Cüret bu ya
Bir de sözün gezginiyim üstelik
Olmazlara gönül yormaktır işim

Safa geldin evime تنها vakit
Be hey mübarek hüzn
Boyun borcum
Gönül harcım
Şiir burcum
Merhaba

Kederden Söz Açma Bugün

Bari söz açma bugün
Kederden elemden
Duyayım burcu burcu kokusunu huzurun
Ruhuma esen meltemden
Güvercin kanatlarıyla teselli
Çekip alsın beni matemden
Hayatın bir başka yönü de olsun
Serzenişten sitemden
Masallarda uyumuşum yıllar yılı
Farkım kalmamış Kerem'den
Bari söz açma bugün
Kederden elemden

Bir dünya kuracağım kendimce
Köpükten şebnemden
Eleğimsağmalar doğacak bir gün
Gözlerimdeki nemden
Güzellikler taşıyacağım dünyama
Etrafımı saran büyük âlemden
Sığınak kuracağım oldukça sağlam
Kâğıttan mürekkepten kalemden
Buketler vereceğim baharın ellerine
Karanfilden menekşeden çiğdemden
Bari söz açma bugün
Kederden elemden

İnancım kadar büyüdü sevincim
Az önce mektup aldım annemden
Bana dua ettiğini yazıyor
Ve yakınıyor yine özlemden

Bari söz açma bugün
Kederden elemden

Künye

*6 Eylül '89 günü Eruh-Siirt yolunda şehit edilen
Durmuş Güçlü ve Mehmet Kapusuz için*

Ve künyem dağ başlarında okunur
Zülfüyâre dokundukça ellerim
Ellerim tebeşir tozu ellerim
Eskimiş kara tahtalar üzre
Tut ki bir eskimez yazı ellerim

Ve künyem dağ başlarında okunur
Yad eli tetik düşürür yâdîma
Yaman çeker söz mülküne yâr beni
Söyle kim tarih düşürür bahtîma
Ve söyle kim kılar bahtiyar beni

Ve künyem dağ başlarında okunur
Bir kara kurşun değer kardeşime
Acıları harmanlayan kül/hani
Ey ölüm ey sevgili
Gözlerin çözer bendeki külhanı

Ve künyem dağ başlarında okunur
Ben bir ölü kentin ortasında yım
Lügatimde deli sözler dolaşır
Bir yağız atlıdır söz bundan geri
Terkisinde ince bir yürek taşır

Melal Çiçeğim

Nice bin özenle sana sakladım
Yitik sevdaların en güzelini
Ağlamayı kendime yasakladım
Yankısız bir acının bedelini
Yaz gönül defterime
Ağla melal çiçeğim
Ağla benim yerime

Uçar diye bakışlarındaki sır
Cüretim yok gülümsemeye bile
Ve her sitem bir yarayı kanatır
Her gülüşün yorumu gelmez dile
Ayna ol kaderime
Ağla melal çiçeğim
Ağla benim yerime

Kül savurur gurbetimin ocağı
Duru sevgimizi kuşlar bölüşür
Dışımızda bir ağustos sıcağı
İçimizde yine bir yürek üşür
Şahit ol seferime
Ağla melal çiçeğim
Ağla benim yerime

Diri Bir Sevda Temi

1. Karşılama

Siz
Sormaya çekindiğimiz
Gizli geçmiş zamanlardan geldiniz
Yâr üstüne
Köhne bir diyar üstüne
Unutulmuş bir mevsim getirdiniz
Kürsü yalnızlıkları
Tebeşir sitemleri arasında
Şehirler derledik gözlerinizden

Siz
Gizli geçmiş zamanlardan geldiniz
Siz çağa gücenmeniz
Ve çağı yenmenizle güzeldiniz

Ben
Kıyımlar içinde
Değişler umarken duyularıma
Ve mısralar adarken ölümlere
Geldiniz
Ölü toprağı serpilmiş şîrime
Diri bir sevda temi eklediniz
Sesime belki hışım
Nefesime çağrışım
Canıma can meltemi eklediniz

Siz
Tozlu geçmiş zamanlardan geldiniz
Siz çağa direnmeniz
Ve çağı yenmenizle güzeldiniz2. *Uğurlama*

Biz
Rengi uçuk beyaz
Yakın yer yıldızları
Kırpılmış kırpılmış da
Kapkara bir boşluğa serpilmişiz
Oysa siz
Karanlık bahçemizin saba meltemiydiniz
Bilmezdim böyle zamansız
Aplansız
Gider miydiniz

Siz
Ardınızda
Kırılan geçmiş zamanlar bırakıp
Sırta kadem gittiniz
Ki olmadığınız her şehir tenha
Ve öylesine sessiz
Ses/siz
Bir çığlıkla bölünmüş rüya gibi gittiniz
Bozkır bakışlarımıza bengisu
Bir parça ümittiniz

Say ki yine eylöldür
Yüreğimin bağbozumudur artık
Cümle düşler yorumsuz kaldı yine
Cümle gülüşler yarım
Ah böylesi ayrılık yoktu gündemimizde
Yoktu ama gittiniz
Yetim bıraktınız mısralarımı
Siteme elbette elvermez içim
Ama nasıl gittiniz
Nasıl gidebildiniz

Savunma

Gel kınama beni cânım efendim
Böyle gurbetlerle sınama beni
Dün bir aşkı kabullenmekti şiir
Bugün bir aşkı inkâr
Duyarsın
Alıcı kuşlara karşı bir akşam
Hâkî gölgeler ağzından ismimiz
Güvercin diye çıkar
Tut ki biz de yetim-i akranız
Bizim de bahtımızla kavgamız var

Gel kınama beni cânım efendim
Böyle gurbetlerle sınama beni
İster ciğerparem ol
İster tanıma beni
Korkuyu söylemek de insancadır
N'ylesem ne söylesem
Kundakta bir yediveren gülüm var
Namlular uzanır uykularına
Penceremin pervazında ölüm var
Tükenmek üzere bir tahammülüm var

Gel kınama beni
cânım efendim
Böyle
gurbet-
lerle
sınama
beni

Itırcan

Akşamlar
Bilirsin ıtırcan
Önce bize gelir akşamlar
Acıları kuşanırız yeniden
Donar dudaklarımızda selamlar

Gece ay dağıtırken perçemini
Bir kavis çizer ufkuma ellerin
Ürkek ışıklarla gelirsin bana
Denenmiş
ayrılıklarla
gelirsin

Akşamlar
Bilirsin ıtırcan
Önce bize gelir akşamlar
Kesilir damarlarımızdan biri
Çağın avuçlarına gül damlar

Bir bir uzaklaşır cennetlerimiz
Ve sonra elif meltemi gözlerin
Muhalif mevsimler getirir bana
Ölümler getirir
Yarım kalmış
tebessümler getirir

Akşamlar
Bilirsin ıtırcan
Önce bize gelir akşamlar
Yaşar yine eşref saatlerini
Kuytularda gül celladı adamlar

Gitgide eksilir yakınlıklar
Ve gitgide uzar matemlerimiz
Söz çeliği zincirler tutar bizi
Her adımda büyür sitemlerimiz

Erir gidersin
Rüyanı
yellere
 verir
 gidersin

Külfet

Bize vergi bize has
Bu şehir yalnızlığı bu cehennem
Sevdik sevgimiz kıyametimizdi
Güldük gülüşlerimiz
Öldük ölümlerimiz
Hele ben ille ben
Kötüyüm güzel annem

Göz çukurunda şebnem
Bakışın bana merhem
Yaramı gülle dağla
Gel yarama gül bağla

Bize vergi bize has
Ölümlerden ne ölümler beğenmek
Yük edinmek bu gönül külfetini
Mülk edinmek bu dehri
Sineye çekip çağın töhmetini
Çoğalmak
Çoğaldıkça tükenmek

Kötüyüm güzel annem
Bakışın bana merhem
Yaramı gülle dağla
Gel yarama gül bağla

Yakınma

Uzat gölgeni kalbim
Çağın ikindisine
Yaşıtların var ki sığınmak için
Çağ arar kendisine
Belki şirindir ölüm
Ki o yüzden
Külüngüyle külünü kazan Ferhat
Taş bağırlar içinde
Dağ arar kendisine

Elleri kurusun kara devrin oyy
Ki ellerime bulaşmış elleri
Kurgular içindeyim
Korkular ve sorgular ortasında
Yürür canım üzre bu kör fırtına
Fırtına ah fırtına
Adını koymayın bu yaşamanın
İntihar deyin buna

Güçlüyüm
Üstelik suçluyum da
Yakınmaya gücüm yetiyor yalnız
Yeri yok zülfüyâre dokunmanın
O yüzdendir böyle ben
Dilimi diri sözlere bilerim
Bu karanlık bu yitik coğrafyama
Taze bir gökyüzü çizmek dilerim

Al Götür Bu Sevdayı

Böylesine söz dinlemez yüreğin
Yok bana gereği
Al götür bu sevdayı başımdan
Pembe gülüm
Al götür bu yüreği

Hani bir yıldız kaysa bir gece ortasında
Bahtımın yıldızı sönmüş sanırım
Sitem ırmağı akar
Ruhumun haritasında
İçimi seyrettikçe kendimden utanırım

Sevimsiz bir cevabın vurgununu yesem de
Menekşe güzelidir gönlümü bağladığım
Bir Kerem hikâyesi dolaşınca bahçemde
Doğrudur zaman zaman ağladığım

Merhem kâr etmez artık
Bu kahır yarasına
Sığınmak ister senin yağmurlu ellerine
Dalsam bir an gözlerinin karasına
Mızrabın yürür gönül udumun tellerine

Böylesine söz dinlemez yüreğin
Yok bana gereği
Al götür bu sevdayı başımdan
Pembe gülüm
Al götür bu yüreği

Özge Çiçek

Peşinde gölge gibi
Gezmek kimin nasibi
Bu son geçit
git
ama
ağlama
özge çiçek

İçimde tipi dindi
Yaşatan hasretindi
Benden hicret
et
ama
ağlama
özge çiçek

Tamam derse kaderim
Bir gün göçer giderim
Bu son ümit
git
ama
ağlama
özge çiçek

Berceste Mısra

Bir sabah naz yağmuruyla gelirsin
Gözlerimde gizlenir taşkınlığın
İlk cemre düşünce öykü bahçeme
Yalnızlığımı böler yakınlığın

Sana düğümlü kalır bakışlarım
Sana doğru çoğalır bakışlarım
Yüreğimde hep seni büyütürüm

Sonra bir yakıcı beste olursun
Yahut mısra-ı berceste olursun
Gün gelir hasretim kalır da yarım
Önünde ezildiğimi duyarım

Ve sen köklerini bende bırakır
Sürgün atar göklere uzanırsın
Dallarına başka eller üşüşür
Yad elleri yâran diye tanırsın

Kökü bendeki inci ağacından
Rüyalarımda bulup avunduğum
Her mekânda aşkını savunduğum
Tek hatıra bir inci kalır bana
Köklerini içimde hayli zaman
Taşımamın sevinci kalır bana

Bu Rüyayı Hangi Aşka Yormalı

Yönü kayıp akrebin
Yelkovanın çemberi kırması güç
Biri gelip bu zinciri kırmalı
Bütün saatleri aşka kurmalı

Hükümdarca gelmeli aşk dediğin
Dörtnala doludizgin
Gelmeli buyurmalı
Gelip kalbin kubbesinde durmalı

Söz gelince bulut kıvamında
Diri duru deli dolu can feda
Geldiğini yağmurla duyurmalı
Sabah akşam toprağı doyurmalı

Rüya avcısı şair
Uçurtma niyetine yıldız taşıyan çocuk
Hırkası gül nakışlı kaftanı ay sırmalı
Sözün gümüş tahtına oturmalı

Adım başı mecaz taşar durmadan
Çeyiz sandıklarından
Ateş denizlerini *Hüsn ü Aşk'a* sormalı

Hükümdarca gelmeli aşk dediğin
Gölgelerin aslına varmak için
İkiyüzlü aynaları kırmalı

Şiiri son dizesinden vurmalı

Tedirgin

Sen benim tarihçemi bilmezsin
Böyle kırgın değildim önceleri
Böyle dargın böyle tedirgin
Her akşam sevmelere adardım yüreğimi
Talihime yüz görümlüğü diye
Bir aşka davranmıştım yeni yeni
Kaygısız gülümserken yaştlarım
Ben kurcalar dururdum
Acıların sebebi hikmetini

Sen benim tarihçemi bilmezsin
Harşit'in beri yanında bir yerde
Suya yürür ölümü düşünürdüm
Bengisular keşfederdim kendimce
Bir sabah uyandım ki sesimi kaybetmişim
Yalnızlığı denedim ilk önce
Korkuya belendi sevecenliğim
Kimseyi katmadım ölümlerime
Sade mısralar kurdum inceden ince

Sen benim tarihçemi bilmezsin
Bakma şimdi bir ateş hattındayım
Üstelik tebeşir kokar ellerim
İki adım ötemde eşkıya köyler basar
Kınına sığmaz öfkem
Her kurşunda içim karıncalanır
Gözlerim dağı gözler
Gözlerim hayatı yüzünden tanır
Gözlerim bu hayatı tanımaktan utanır

Yayla Yürekli Çocuklar

Ömer Akbulut'a

Bir yayla yürekli çocuklardık
Hani turnalar geçse üstümüzden
Bağrımız çayır çimen
Bir Harşit vardı sevdamızı bilen
Bir biz vardık
Biz yayla yürekli çocuklardık

Harşit'in yanı başında bir yerde
Düşlerimizden saraylar kurardık
Can eriği gözlerle elma bahçelerinde
Harşit'in sularına baktıkça biz
Sanki bahtımıza ayna tutardık
Biz yayla yürekli çocuklardık

Ufkumuzdan uçup geçen ne varsa
Kuşlar mı bulutlar mı
Sorardık babamızdan haber var mı
Erzurumlara Almanyalara
Tayyarelerle selam yollardık
Biz yayla yürekli çocuklardık

Bizim tarihçemiz Harşit'te akar
Bizim gönül haritamızda Harşit
Bir gün uyanıverdik gençlik uykularından
Oysa biz bir zamanlar
Harşit'le körebe oynardık
Biz yayla yürekli çocuklardık

Orda hâlâ göz bebeği bir şehir
Harşit sularına bakar avunur
Bir uyur bir uyanık
Burda biz
Harşit sularına delice âşık
Say ki yeni yeni farkına vardık
Biz yayla yürekli çocuklardık

Kül

Bir ağaç bir güneşe eklenirse
Kül olur
Bir çığlık bir çığlığa
Oysa feryat bendedir
Ağlamak görevimdir
Eski zaman evimdir
Kül

Oyy
Benim kül savuran
Yiğit delişmenliğim

Bir bulut gökyüzüne eklenirse
Kül olur
Bir gönül bir gönüle
Oysa sevda bendedir
Sitem dağı aslımdır
Gül kurutma faslımdır
Kül

Oyy
Benim aynalarda
Büyüyen pişmanlığım

Bir insan bir yemine eklenirse
Kül olur
Bir mevsim bir mevsime
Oysa zaman bendedir
Kendime hitabımdır
Yalnızlık kitabımdır
Kül

Oyy
Benim benden yana
Çoğalan düşmanlığım

Anka

Nedir niyedir böyle
Bakışın bahtıma gam döker Anka
Gizli bir anlam döker
Bir melal büyütür yorgun yüreğim
İçime bir dağ hüznü çöker Anka
Bu nehir beni dibe çeker Anka

Bir dağ olsam bilirim
O zaman belki de dağ dağa düşer
Sana gönlünce bir uzlet ey Anka
Bana dağdağa düşer

Nedir niyedir böyle
Yapışkan geceler dizer yoluma
Bir elime ölümü çizer telaş
Sonra haddinden geçer
Hıncımı direncimi çözer telaş
İnce ince kanıma sızar telaş

İşte hâl böyle Anka
Sürüyor devirden şikâyetimiz
Eteği kirlenmemiş bir dağ söyle
Bana çağ söyle Anka

Gayrı Ben Bu Gemiye

Dört ediyor sadece
Kaç kere kaç eklesen yalnızlığa
Ve kaç kere dinlesen tarihçemi
 Ve kaç kere
 Kaç kere
Dert ediyor sadece

Ben şimdi ne kaygılar
Ardımca sürüklerim
Oyy benim çizgi dışı kalmışlığım
Oyy benim bir muhacir olmuşluğum
Hafıza göçüklerim

Kan ve gül yankısıdır
Vardıkça aynalara
Ve sürdükçe hayata tanıklığım
Çehrelere çağın utancı düşmez
Yüz yıldır inci mercan avcısıyım
Sancı düşer payıma
İnci düşmez

Açıklarda demirledim say ki
Gayrı ben
 bu gemiye
 gam yüklerim

Tenha

Ben buralı değilim
O yüzden türkülerim böyle تنها
Başımda bir sevgili kavak yeli
Heybemde bir demet eylül ve gül
Ve bir sayfa *Hüsn ü Aşk*
Yanımda yöremde boğuk sesler
Bakışlarım oldukça kinayeli
Elimde yabancı adresler

Gel zaman git zaman
Anam çağırır beni
Işık olsun diye tenhalığıma
Anam fesleğenler eker durmadan
Gam çeker peşim sıra

Doğrudur incinirim
İnce bir yanım vardır
Ve isyana bilenen bir yüreğim
Kanım deli deli savrulur böyle
Dile düşer mısra bezirgânlığım
Ben bu şehri şiirle yargılarım
Kinci bir yanım vardır

Anam çağırır beni
Anam cennet taşır ayaklarında
Gül diker peşim sıra

Yılmadım daha
Ne sitemler derledim gecelerden
Ne ölüm tütsüleri
Cinnetler ortasında
Bir Saliha tanıdım Canan'dı
Kalbi yok elleri paramparça
Kırık sesler karanlık adresler
Sonra gül yasakları
Sonra demir ve beton tutsakları
Hayır ölmedim daha

Anam çağırır beni
Anam bir ahşap evde bekler beni
Dil döker peşim sıra

Eylülce

Bana has bir yalnızlığım olmalı

Eylüldü

Eylüldü
Ustam
Zehir damlatırdı kuşluklarıma
Düşlerimi ölümlere bölerdi
Yanık mısralara salardı beni
Tutuşan bir yanım olurdu birden
Çoğalırdım

Eylüldü
Çerçiler ve çengiler vardı sonra
Kan sızan karanlık perçemleriyle
Gül satar ateşle oynarlardı
Duyardım
Tutuşan bir yanım olurdu birden
Çoğalırdım

Eylüldü
Acılara bulayıp
Semender yüreğimi
Ve sancılara bileyip bileğimi
Çağa onurlu gurbetler çizerdim
Tutuşan bir yanım olurdu birden
Çoğalırdım

Eylüldü
Öz sularını sağardı annem
Bütün özdeyişlerin özleyişlerin
Ve bütün kuşların
Ve bütün bakışların
Tutuşan bir yanım olurdu birden
Çoğalırdım

Eylüldü
Ve çıkınımında elif redifleri
Araf'a bakardım
Korkular ve ümitler ortasında
Bahtıma bir avuç kül düşerdi
Tutuşan bir yanım olurdu birden
Çoğalırdım

Gözlerim Martılarda

Her rüya bir masaldı
Aklım takıldı kaldı
Eksi ve artılarda

Gelir gece gider gün
Benim gözlerim her gün
Yeni ağartılarda

Güne gün ekliyorum
Bir haber bekliyorum
Gözlerim martılarda

Kahır

İnce bir kahır kılıcı kuşandık
Ne canlar ekledik selam üstüne
Kuşluk vakitlerimizi kirleten
Yalan yüzlere karşı
Alnımızda yalın bir vefa mührü
Biz

başka türlü bilirdik
bu şehri

İnce bir kahır kılıcı kuşandık
Kilit vurduk nice meram üstüne
Gözlerimiz bela ahbine sadık
Gündüze eriştikçe ellerimiz
Yağar semtimize bu yılan zehri
Biz

başka türlü bilirdik
bu şehri

İnce bir kahır kılıcı kuşandık
Ağıt olsun diye kelim üstüne
Rüzgâra savrulurken
Safahat sayfaları
Nasıl yele savurmalı bu kahrı
Biz

başka türlü bilirdik
bu şehri

Miras

Hercai gülüşler değil sultanım
İçimizde bölüştüğümüz miras
Divanlardan elenmiş hüznelerdir

Ve gölgeler doluşur zaman zaman
Çiy damlası gözbebeklerimize
Dökülür şamdanlara

Rüya

kı

rın

tı

la

rı

Gün gelip de cemresi düşünce gönlümüze
Yorumsuz bir bakışın
Serin bir merhabanın
Büyür sevgiler minyatürler boyu

Ben efkârımı çağa emziririm
Şehre ezberletirim derbederliğimi
Ve her seher yeniden yorgun yavaş
Yapışkan gülüşleri silkeleyip yakamdan
Asırlık ezgileri sürüklerim arkamdan

Bir Adım Daha

Bir adım daha attı adam
Bir adım daha öne çıktı
Önünde solgun bir mevsimin
Gel diyen elleri öne uzanmış
Alabildiğine açıldı

Yorgundu adam
Bitkindi durgundu dermansızdı
Bıraksalar yıllarca orada
O çıplak ağaçlar altında
O sereserpe yapraklar arasında
Oturup kalacaktı

Duramadı adam duramazdı
Öteler çağırıyordu onu
Çınlayan onun adı
Ve çağrılan oydu
Çaresizdi adam
Bir adım daha atacaktı

Bir adım daha attı adam
Yorgun argın
Artık en uzaklar en yakın
En yakınlar en uzaktı

Bir adım daha
Bir tünel içinde buldu kendini
O tünel o daracık tünel
Bir insana biraz büyüktü ama
İki insana göre ufaktı

Artık oturabilirdi adam
Ama oturmadı
Çünkü orada yatmak emir
Oturmak yasaktı

Ne Mümkün

Çalabilir misin eski şarkıları hâlâ?

Rilke

Çalmak ne mümkün anne
Rilke'nin o eski şarkılarını
Ne varsa hepsi ölü
Şimdiki zaman içre
Ne varsa hepsi ölüm
Gülüm

Orda demi sürülür sür/günlerin
Burda ise zehri sürgünlerimin

Gelmek ne mümkün anne
Gelincikler salınırdı gelince
Hele kalmak ne mümkün
Haramiler haram eder uykumu
Semtime uğramaz üç turunçlarım
Sınırlıyım üstelik
Ama çokça onurlu

Ölmek ne mümkün anne
Bölünmedik acısı kalmamıştır
Ömrümüzün
Gecenin nemi sızar şuramızdan
Ve uçurum yazımız ve yazgımız
Ve bir sitem
Acı/tan

Yıldızların Masalı

Bu rivayet
Yankısıdır bir eski hülyanın
Yıldızlar çocuklarıdır dünyanın

Saçılmış inciler gök denizinde
Öylesine ince öylesine can
Sevmeye kıyamaz insan

Zamanla ayrılık girmiş araya
Kader bu ya
Uzak düşmüş anne çocuklarından

Ay boynu büküklere dadı olmuş
Sonra gurbet göklerin adı olmuş

O günden beni
Sessizliğin konuştuğu geceleri
Sırdaş olsunlar diye yalnızlara
Güneş süt emzirirmiş yıldızlara

Şimdi o gül yüzleri seyredenler
Bu asırlar önceki hikâyeyi hatırlar
O vefalı çocuklar selam gönderir bize
Ve hasretin verdiği azabı anlatırlar

Bu rivayet
Masalca söylenişi bir rüyanın
Yıldızlar çocuklarıdır dünyanın

Şölen Vakti

Akla ziyan sevgilim
Dilime ince nakışlar işledin
Güldeñ güle savrulduñ
Kandadır iki elim
Her adımda ateş efsaneleri
Her konakta dolunay iki dilim

Yaralandıñ karanlık gülüşlerden
Susmalardan yorulduñ
Altın ve gümüşlerden
Hayattan bir lügat aldım bilinmez
Hani sanki kuş dili
Çocuk yüzlü düşlerden

Yele verdim nice savruk günleri
Tarihçemi sulara yazıverdim
Kılavuz kılıp soylu hüznleri
Şehre vardım yeniden
Bir yanıñ bin türlü çengi kıyamet
Bir yanımda karanfil sürgünleri

Sonrası kavuşma merasimleri
Duru mavi bir şölene çağrıldım
Ellerim hep güvercin
Yüzümün aynasında esenlik mevsimleri
İçimin yarısı güneş ırmağı
Öteki yarısı ay resimleri

Terki

Harb-i Umumi geçer
Dedemin gz yanığı gözlerinden
Dedem yine tarih anlatmaktadır
Ki bir yağız atı vardır dedemin
Terkisinde kan ve barut gurbeti
Terkisinde Yemen türküsü taşır

Karanfil şehirleri kurar dedem
Söz ve yazı üstüne
İnce bir gazel mavi bir kaside
Ki bir yağız atı vardır dedemin
Terkisinde şeyh Sanan hikâyesi
Terkisinde Divan-ı Galip Dede

Dedem yemin ister gerekliğime
Hilal ebcediyle sorgular beni
Aklı fikri yitik lalelerde
Ki bir yağız atı vardır dedemin
Terkisinde bir Peygamber muştususu
Terkisinde kara yağız şehzade

Eziktir dedem bir hayli kırılğan
Kaygıdan yana zengin
vgden yana yoksul
Ki bir yağız atı vardır dedemin
Terkisinde Endülüs
Terkisinde İstanbul

Ağıt

*O çocuklar birer birer gittiler...
Soylu sevda türküleri dudaklarında
Dilâver Cebeci
Onlar gittiler
Yalnız bir yemin kaldı aramızda
Erdem Bayazıt*

O çocuklar
Öyle yetim doğdular
O çocuklar öyle sıcak ve ince
Kirlenmiş bir toprağa yağdılar
O çocuklar öyle yetim doğdular

Korkular büyüten izbelerde
Eski bir cehennem çağrısı vardı
O çocuklar pürtelaş
Alevleri güle çevirmek için
Can damarlarını kesiyorlardı

Bir ümidi yedi kalbe sağdılar
O çocuklar öyle yetim doğdular

O çocuklar
Paramparça öldüler
O çocuklar öyle kırık ve uzak
Ölümü öldürmek için güldüler
O çocuklar paramparça öldüler

Zaman mil çekti güzel gözlerine
Kör olmadılar ve körelmediler
Belli ki görünmez gözleri vardı
Gözlerinin ötesinde saklı
Ve bir gül açımı ömür sürdüler
Sakıncalı aykırı ve yasaklı

Bir yüreği bin parçaya böldüler
O çocuklar paramparça öldüler

Söz Mersiyesi

Sahi tedbir nicedir
Susmakta konuşmakta

Bakarsın
Yer yarılr
Gül
kı
rı
lır

Söz mülkü yağmalanır
Sazlar öylece susmuş

Can fanusu kırılırsa şayet
Gayet
güzel
kı
rı
lır

Bütün varlık macerası insanın
Bir kivi hüznüdür aslında

Gül Ektim Küllerime

*Doğu Türkiстанdan...
Karabağ'dan, Kabil'den...
Grozni'den, Bosna'dan...
Bağdat'tan, Halep'ten...
Felluce'den, Gazze'den...*

Pusu kurmuş gül gamzeli fecrime
Kırlı Ebrehe gözler
Önü ardı bir kahırdır şimdi
Gördünüz
Güpegündüz
Kırıldık
Kanla ateşle örüldük
Bari uzak bir çığlık sayın bizi
Hiç değilse ses verin dış bileyin
Ve uçurun ebabillerinizi
Ki bir tahammül gücü var her şeyin

İhanetin parmaklarıdır şimdi
Hoyratça uzanan kâküllerime
Çözüm yok
Nutuklarda gözüm yok
Ölümlerle eğittim ruhumu ben
Rahlesinde bu dehrin
Cefalar ezber ettim
Sefalara sözüm yok
Bir gül tohumu ektim küllerime
Elverir ki adımız okunmasın
Yad eli dokunmasın güllerime

Nemrut bakışlar keser yolumuzu
Ölüm kalıma yürür tarihimiz
Tut ki
binlerce
Nemrut'a
karşı
biz
Yapa yalnız
birer
İbrahim'iz

Hayata Güzelleme

Hayat ki nakışlarla
İniş ve çıkışlarla
Gülümser bakışlarla
Ağaçlarla kuşlarla
Çınlayan bir ormandır

Adı yok bu seferin
Öyle sığ öyle derin
Öyle ılık ve serin
Hayat özleyişlerin
Savrulduğu harmandır

Medet ey gönül medet
Gülmek ağlamak âdet
Bir gün tükenir müddet
Gelişimiz saadet
Gidişimiz yamandır

Çıksak kabuğu delip
Zaman her zaman galip
Kopabilir incelip
Gemiler gider gelip
Yüreğimiz limandır

Gelir kalır ve gider
Savrulmamız mukadder
Kök salar kalbe keder
Büyük ve adil kader
Ak yazılı fermanıdır

Hayat şahane tasvir
Benlik dağını devir
Kini sevgiye çevir
Başlasın özge devir
Ki seven kahramandır

Her yürek bir Kerem'dir
Her dert biraz veremdir
Dua ki muhteremdir
Yaramıza merhemdir
Derdimize dermandır

Kayıp

Zaman durak bilmez haşarı çocuk
Ben onun maverasında kayıbım
Dört işlemin arasında kayıbım

*Dört yanımız yalınkılıç Celâli
Günde üç öğün aşımız hasret
Fezamız gurbet*

*Kim duyar içimizdeki melali
Her sevdaya karşılık bir kefareti
Kazamız gurbet*

*Omuzlar taşımaz böyle vebali
Yaşamak bir hükümden ibaret
Cezamız gurbet*

*Her mevsimde ayrı hasat ikmali
Ör ve onu kendi aynanda seyret
Kozamız gurbet*

*Hani ufukta vuslat ihtimali
Her yakın uzaklıktan işaret
İmzamız gurbet*

Sen yıldız avcısı uçarı çocuk
Ben bir sitem yarasında kayıbım
Gözlerinin karasında kayıbım

Züleyha'ya Müstezat

“Bizi cehennemle korkutma vaiz”
Ateşle denenmişiz ömürlerce
Ateşle sınanmışız
Biz semender gönüllüleri aşkın
Önümüzde kaknus efsaneleri
Küflü zindanlar
Ardımızda kahkaha yangınları
Züleyha yangınları

Züleyha
Züley
Zül

Gül dediğin başka ne ki
Gündüz düşlerimizden
Yüzümüz hep dalgalı denizler
Gözlerimizde mecaz bulutları
Elif cüzümüz Kenan kuyusunda
Yürüdükçe tarihçemiz kandı
Yol boyu yüzyıl boyu
Darağaçlarında hep Züleyha

Züleyha
Züley
Zül

Yitikler defteri

Çağının Kays'ı olmak
Dökülüp bulvarlara
Yeni Leyla aramak
Karanlık duvarlara
Çizilmek değilse ne

Sonu ayrılık madem
Adı sevda demektir
Elvedaya tutunmak
Taze bir merhabaya
Üzülme değilse ne

Sevinmek gittiğine
Yoluna gönül serip
Bin sene on bin sene
Yalınayak yürümek
Çözülme değilse ne

El alıp türkülerden
Dönüp gelmek bugüne
Aşkın gittiği yerden
Yitikler defterine
Yazılmak değilse ne

Emanet Bir Yaşama

Benim benim gün uykusundan uzak
Tenim bir kara zindan
Benim 'ben'im suya tarih düşürür
Şöyle bir geçiverse hayatın aynasından

Yalnızlık iki türlü
Sabah bir akşam iki
Adam sen de
Emanet bir yaşamadır bizimki

Ne çıkar bir hayale dokunmaktan
Nedir zamanın öncesi ertesi
Atımın terkisinde kırık dökük bir ömür
Bakışlarım bir parça muhabbet fedaisi

Sesim bir sese değer
Bir yankı doğar belki
Adam sen de
Emanet bir yaşamadır bizimki

İnadına kalabalık ve تنها
Benden evvel söze gelmiş ne varsa
Alın yazım yeniden yorumlanır
Bahtıma bir özge deniz çıkarsa

Bir tarafım gül satar
Gül kurutur öteki
Adam sen de
Emanet bir yaşamadır bizimki

Hiç Böyle Ölmedik Biz

Hiç böyle ölmedik biz
Ölüm saymadık bu tür ölümleri

Oysa biz
Kalbinin incecik bir yanı dağlı
Cehennemî bakışlarla yanık
Acıya yenik savaşçıldık
Kendi içimizde çılgın sürekli
Ölümü sevimli kııldık

Hiç böyle ölmedik biz
Ölüm saymadık bu tür ölümleri

Oysa hâlâ
Ellerinde Kevser taşır annemiz
Annemizin ayak izleri cennet
Yasak meyveler göz uçlarımızda
Sonra yine tavus efsaneleri
Şimdi Babil'de tut ki cehennemiz

Hiç böyle ölmedik biz
Ölüm saymadık bu tür ölümleri

Bir Kavuşma İki Rüya Arası

Diyebilseydim ki ihanetim yok
Uslanırdı kelimelerim belki
Ne olurdu söz tanığım olsaydı
Ötesi fanus içinde bir ben
Berisi hüvelbaki

Ne çare ki Kays'a eş cinnetim yok
Bir ayrılık belgesi elimdeki
Yolculuğum aynalar ülkesine
Ardımda şehir şehir uçurumlar
Ufkum hep hüvelbaki

Bundan geri dağlara minnetim yok
Önümde bir deniz olsun yeter ki
Su üstünde yürümektir sonrası
Ellerim masallara dokunmakta
Gözlerim hüvelbaki

Benim senden özge bir cennetim yok
Bu da bir yanılgı resmi belki
Bir kavuşma iki rüya arası
Sağ yanım hayata sımsıkı bağlı
Sol yanım hüvelbaki

Ve kalbimden özge emanetim yok
Bir o bir ben yorulmuşuz öyle ki
Dört yanımız çiğdem çiçek yarası
Penceremiz ırmaklara açılır
Kapımız hüvelbaki

Eylölce

Ben
Belki ocuktum
Ezık ve iyimserdim üstelik
ıkarsız gülümserdim
Büsbütün pazarlıksız
İkinci yüzlerine uzaktım insanlarım
Gündelik telaşlara sıvanmamıştım daha
Ve henüz erkendi ağlamak için

Gördüm anne
Bu kentin kan tüküren bulvarları
Kuşkular emzirir çocuklarına
Bir yemin kopacak kadar incelik
Toy bakışlar boşalır korumasız evlerden
ağa vurgun oğullar kızlar gider
ağa kurban oğullar kızlar gelir

Acılıyım
Dokunsanız ağlarım belki
Bir yerlerde beter huylu adamlar
Kül savurur göğüs tahtam üstüne
Beri yanda ıtır soylu sevgilim
Gül dizer gönül haritam üstüne
Beni ölümlele eğitir ustam
Ben türküler yakarım
Aziz ustam üstüne

Arasöz

Aşkların
ve acıların büyük olduğu yerde
rumuz daima güldür
Ve zaman
muzdarip elifli bir eylöldür

Sevin anne

Benimle övün anne
Ben bir gül kavgasının şahidiyim
Çağa uyumsuz olmalı gözlerim
Bana has bir yalnızlığım olmalı

Dipnot

Yine eylöldür
Bizim semte yeni bir eylül yağar
Ellerine tutunurum annemin
Beş vaktime gül yağar

Veda

Bana sevdanı Galipçe anlat

Söz Aynasında Gizli

Gün gelip nişanesi görülmüştür
Bahtımıza bir bela örülmüştür
Çağdan öte bir yerde
Çağa dizgin vurduğumuz günlerde
Yazılmıştır bir zaman sayfasına
Söz aynasında nihan olduğumuz

Defteri sevdanın açılrsa gerek
Kayda geçilse gerek
Bir aşk efsanesinden
Ve bir Leyla dersinden
Ve bir gül ebcedinden
Kaç bin kere imtihan olduğumuz

Belki bin yaşındasın
Belki hâlâ gül peşindesin ey dil
Gül meddahı olmak muteber değil
Bu gazel böyle yarım kalsa bile
Bin yıl sonra bilinir
Bir şehzade-i sühan olduğumuz

Yola Çıktım

Bir sülüs yazıdır
Yüreğim şimdi
Azat ettim kelime kuşlarımı
Tadılmamış renklerin peşindeyim
Bu yüzden bir münzevi
Itirdan yola çıktım

Hayata bir güzellemedir şimdi
İçime yürüdükçe dinlediğim
Ne ki kayıpların gölgesindeyim
Ki ben
Bir böyle تنها
Tavırdan yola çıktım

Aynalarda yok olmadayım şimdi
Kaygılarım birer soluk resimdir
Bir kış günü
Kabımı parçaladım
Üç yönlü yaşanmış bir
Sabırdan yola çıktım

Gülendam

Siliktir kayıptır unutulmuştur
O incecik sevda titreşimleri
Varlığı yokluğa denk tutulmuştur
Şimdi selam kuşları
İhmal edilmiş çocuk bakışları
O gülendamı arar

Gam kuşları geçer viran bağımdan
Akşam kuşları geçer
Ve doluşur pencereden içeri
Görülen geçmiş zaman elçileri
Bugüne sürgün yüreğime rüzgâr
O gülendamı sorar

Bilirim bu mekânda karar kılmaz
Bu mekâna sığmaz bu ayvaz gönül
Ayın ondördü bir gülüş ardından
Göç eyleyip yurdundan
O gülendamı arar

Hani gün gelip vakt erişince
Dağ dağa kavuşur ya
Öylesine yaklaştım çocukluk adıma
Bir bir ayıkladım korkularımı
İçimde ümidin kanat sesi var
O gülendamı arar

Çeyizim Çocukların

Gece mahcup siner gözbebeğime
Takvimlerde aksi vehimlerimin
Nice korkular büyür kollarımda
Aralanır perdelerim vakitsiz
Bilirim ki yitik şarkılarımdır
Tozlu bir aynada mahsur kalmış
Kırık
çizgilerimdir

Bir yanım hayata rehin gitmiştir
Öte yanım ötelere müstahak
Çelişkiler sızar gülüşlerime
Ağtlarım kayıplarına dair
Cümle ayıplar üstüne sitemim
Ve cümle serzenişlerim ey can
Kısık
sezgilerimdir

Gel dediniz geldim işte sultanım
Kanıma giren yalan sevdalardan
Bütün görülen geçmiş zamanlardan
Bir tarih öncesi derlenmiş gibi
Yorgun ve yoğun kahırlar getirdim
Çeyizim çocuklara pay ettiğim
Yanık
ezgilerimdir

Kafes

Nasıl ki hüznün yağar
Selim'in gözlerinden
Bir ney rüzgârıyla gelir suzidilara
Öylesine bir kaderi paylaşırım ben
Çöz beni
Kervanım
uzaklarda
dügümlüdür

Yarım bıraktım artık bütün ezgilerimi
Yaktım gemilerimi kalbime varmak için
Yine bir gün doğuşu
Toprağa düğümlendi ayaklarım
Çöz beni
Zamanım
yasaklarda
dügümlüdür

Kafesim belki çaresizliğimdir
Dualarım en eski sığınağım
Yüreğim konuştuğça hayıflanır
Sustukça uslanırım
Çöz beni
Fermanım
dudaklarda
dügümlüdür

Çaldığı Sevgilerle Zengin

O burnu Kafdağı'ndaki sevgili
Yolumu ölüme bağlamak için
Önüme
hırçın bir deniz getirir

Yalancı hülyalarla avunurum
Tutar sevgi dilencisi olurum
O bana
nefreti çeyiz getirir

Hoyratça kırar oyuncaklarını
Hele kurbanlarının sayısına
Gün be gün
bire bir faiz getirir

Sevgimi sevincimi ümidimi
Ömrümü harcadığım yetmez gibi
Bir de
yüreğime haciz getirir

Gelir Redifli Gazel

Kalbim yine bir eski zaman meclisidir
Yaldızları dökük panjurlardan
Yoğun kahkahalar sızar geceye
Kelimeler
Ki bilinmez hangi
kervanla gelir

Salınır gözler önünde bir gazel
Deli rüzgâra savurur perçemlerini
Bakışlarındaki ince tebessüm
Ellerindeki imge
Karanfil rengi
buhurdanla gelir

Saf gümüş kanatları mehtabın
Kuşatır da yeniden akşamları
Bir devir çiçekler üzre kurulur
Bir gonca gülün dengi
bir gülistanla gelir

Sonra bir gün haremde
Bir şehzade gülüşü yankılanır
Yahut gölgesi düşer
Toprağa bir hünkârın
Acının mor çelengi
gizli fermanla gelir

Sabır Gülü

Şamdanları sönünce masal vakitlerinin
Geceye emziririm hasretimi
Bahçelerim yalnızlıkla örtülü
Ve açar kahır burcumda kor gibi
Bir taze sabır gülü

Küçülür ayak seslerim silinir
Son kesitte büyür göz bebeklerim
Korkudan zafer çıkmaz
Batar bir göze bir isyan dikenini
Bir göze sabır gülü

Ne ellerim çiğdemlere değmiştir
Ne sevdami bölüştüğüm bir yürek
Vadesiz çıkagelir nasibime
Açılır bahtım üzre
Bir nebze sabır gülü

Kaçak

Yetişir cömert avuçlarımızdan
Döktüğümüz mevsimler papatya fallarına
Şimdi tellerde eylül nağmeleri
Yürür nihavende çıkar

Bazı bir güzele vurgundur gönül
Gide gide payına gurbet düşer
Say ki yağlı urgana çıkar yolum
Kara bir kemende çıkar

Ey bütün sessizliklerin annesi
Yolumu تنها bir geceye bağla
Ki asırlardan kalma yorgunluğum
Senin gölgede çıkar

Yağmalanmış bir ülkeyim sultanım
Hayra yorulası düşlerim kayıp
Korkarım ki davetine bir gün
Kaçak bir bende çıkar

Karanfil Kasidesi

Hani savrulup gelse ellerinden
Yağmurlu biraz tenha
Bir söz mevsimi daha
Ne can yakıcı şiirler söylenir
Gözündeki nem için

Sözün ince sarrafları saklanmış
Oysa ne özge çağlar tanıdık biz
Gündüzleri Tanpınar
Akşamları Haşim'di
Yepyeni bir dil kurmalıyım şimdi
Yedi cennet yedi cehennem için

Üç oda bir evim var
Bir gözünde bölünmüş bir dolunay
Bir gözünde gül redifli bir çocuk
Bir gözünde karanfil şarkıları
Varsın rüya desinler
Üç gözlü hanem için

Hiç kimse alınmasın
Gücenmesin hiç kimse
Bu karanfil şefkatin miladına
Bu karanfil acılar anıtına
Bu karanfil sevgili annem için

Sitem Çağı

Bakışların ördüğü kafeslerde
Can çekişen bizim sevdalarımız
Ki yalnızlığımız
hüznün durağı

Dilimizde düğümlenir şarkılar
Ok attığımız hedefte ruhumuz
İçimizde
gurbetin en uzağı

Hasat günüdür yüce sevgilerin
Ki birer sahte Leyla gönüllerde
Ve her Leyla
zamane oyuncuğı

Selamımız yansımaz aynalarda
Ne yankısı duyulur sesimizin
Ne kapanır
bizde bu sitem çağı

Yalın bir türküdür yalnızlığımız
Her kahrımıza bir ebabil gerek
Ve her kaygımıza
ümit şafağı

Babil

Ey soylu kader
Bana yad el kadar yakın kadınlar
Arabesk aynalara çözüyor saçlarını
İçimden
nice uzağa düşmüşüm

Ey afet-i can
Hercai gülüşlerin yıkar beni
Ferman çıkarırsın ölümlerime
Say ki
öyle bir tuzağa düşmüşüm

Ey taze ölü
Ellerim taşıyamaz ellerini
Gözlerim gözlerine tutunamaz
Babil kulesi
bir çağa düşmüşüm

Ey köle şair
Bir kalem acıları yüklenirken
Kelimelerde boğulur meramın
Ben yine
kör bir yasağa düşmüşüm

Yusuf Gazeli

Türlü öz geçmişler arasında
Kendime bir tarihçe yakıştırdım
Rüyasına kendimi ekledim Yusuf'un
Tanımladım kendimi
O gün bu gündür
Belki de
Yusuf'un kuyusuyum
ben

Adım bir kitap adı olsun diye
Yusuf'a çevirdim ürkek yüzümü
Bildim ki eğitir beni ancak
Öğütmez bu Züleyha değirmeni
Mektebim ki zindanıdır Yusuf'un
Belki de
Yusuf'un zindanıyım
ben

Sana açtım hüznümü halvet içre
Hüzün ki Yusuf'la kan bağımızdır
O yüzden bir muzdarip bir vebalı
O yüzden bu çağın vebalim ben
Bu rüya tabir ister
Belki de
Yusuf'un ikbaliyim
Ben

Gözyaşı Kasidesi

Bir telmih düşer payıma ansızın
Belki Sebe yurdunun göklerinde
Bir kuş kanadıym ben
Sonra bir gün acılar devşiririm
En güzel hikâyeden
Yaşım yok tarihim yok
Bin yıllık bulutun
hasadıym ben

Gözyaşımdan kanlı bir gömlek biçer
Yusuf'a giydiririm
Ki gözlerim emanettir Yusuf'a
Kör kuyular katı zindanlar içre
Yusuf gözümle görür gördüğünü
Şefkatin elçisiyim
Ve Yakup'un
ikinci adıym ben

Gün sayar mavi giyer
Tarihin tarhına güller dikerim
Gün olur kanla sulanır tarihim
Kızılırmak'la kızar
Aras'la celallenir
Fırat'ın diliyle türkü yakarım
Toprağın
çoşkulu feryadıym ben

Çağı yüklenmek için oğullarım
Ve çağa eklenmek için kızlarım
Bedel sunarlar ela gözlerimi
Gözlerim ki iki derin kuyudur
Yangınlar ortasından
Bir tarih başlatırım
Gözyaşının
miladiyim ben

Bozgun Söylencesi

Aşktır adı elbette
Gülden damıtılmıştır
Gönülde durduğu gibi durmaz
Devrilir
Ve dökülür birdenbire
Hangi çağa dökülse
Böyle güzel dökülür

Hep böyledir aslında
Uygarlıklar satılır pazarlarda
Ne tarihin vefası kalmıştır
Ne talihin büsbütün
Bir bakarsın büyür kahır yumağı
Bir bakarsın erir
Tel tel dökülür

Bozgun hikâyeleridir söylenen
Bir enkazın ortasında Fikret
Ellerinde *Rûbab-ı Şikeste*'si
Kırık sazı kırgın kalemi yani
Aşîyan'ın üstüne darmadağın
Eylül yapraklarından
Durmadan "ömr-i muhayyel" dökülür

Şimdiki Zaman Gazeli

Çağ çağa döner belki
Dağ dağa kavuşur da
Dağdağa savuşur mu yöremizden

Bir şehir onarılır
Usulca şiir sızar
Gönül usaremizden

Ve İbrahim
İbrahim
Özge bir işaretir töremizden

Oy felek felek felek
Kime şikâyet etsek
Kahır maceramızdan

Bir gül-i Muhammedi
Güler maveramızdan
Bugün güller fişkirir yaramızdan

Toz Duman İçre

Söz konusu sevdaların
Bağbozumudur artık
Rivayetler çelişkiye düşmüştür
Ki kan bulaşır şimdi
Kara bulutlar dolaşır fecrime
Hani değse gönül telime bir gül
Mutlak kan revan olur

Gecenin kalbinde yoğunlaşırım
Ne yazık ki yok artık
Camgöbeği mavilerle ülfetim
Şikâyetim mermer kozama dair
Canım can atar aşka
Tenim bazen koyu bir zindan olur

İçimin تنها bir yerinde bir gün
Hercai bakışlarına rastlarım
Farz et ki bayram olur
Hayli sıcak bir ezgi
Şekil alır bulutsu ellerinden
Dağılır yeryüzü toz duman olur

Geldim

Uyandım ölüme eş uykulardan
Perdelerden geçtim
Gölgeler ayıkladım aynalarda
Dağa baktım yürüdüm
Sabırla sınıandı gönül dervişim
Sabaha geldim

Yüzümü gurbetlerine döndükçe
Kırıldım zaman zaman
Yorgun ve tenha geldim

Gelgitler yaşadım yüz çevirmedim
Neyim varsa süveydama dökülmüş
Bir onu sakladım gözbebeğimce
Bela tarihimi nakışladıkça
Kalem tuttum
Ellerim şerha şerha geldim

Çağırдын gün oldu ellerim çözüük
Küllendi kalbime attığın tohum
Tutundum bin günaha
Utandım daha geldim

Kabule karşı konulmaz arzu
İşyana doyumsuz iştiha geldim

Kıyısız mecaz denizleri içre
Sayısız sevgili geçtim kezzap
Kanmadım
Savruldukça kanadım
Bir yeni berzaha geldim

Semtine düştü yolum
'Ben'imi ismine anahtar kılıp
Seni bildim
Dost edindim ayın ince yüzünü
Virt edindim bir çiçek ebcedini
Dilimde gizli bir sayha geldim

Şehri Onarmaya Geldik Efendim

Bir adım vardı benim
Irmakları şahlandıran bir atım
Denizden uzak düştüm
Issız bir ay akşamında uyandım
Denize yakın gittim
Büsbütün yaralandım
Derle beni sevdiğim
Çağa dönük sancılarım örtülsün

Bir sözüm vardı benim
Yeryüzünü türküleyen bir sesim
Özsularım akardı
Gözümün gözesinden
Defterimde bin resim
Dudağımda bir isim
Haydi güle dönelim
Yer gök yine gül dalıyla tartılsın

İçimizin bohçası bir açılsa
Dört yanımız dört bahar
Toprağı emzirmek bizim işimiz
Kendi pınarımızdan
Gülün geçmişinde geleceğimiz
Gülün geleceğinde geçmişimiz
Şehri onarmaya geldik efendim
Şiirler dökelim şehir kurtulsun

Veda

Kırılır mızrabı sazendelerin
Ve yarım kalır bu şiir faslı
Telimde

gizli bir
mahur
gezinir

Bana sevdanı Galipçe anlat
Farz et ki elimdeki ney 'ah'ımdır
Dilimde

sözlü bir
buhur
gezinir

Arasından iki çılgın bulutun
Gül suyu bakışların sızar yine
Gülümde

nazlı bir
yağmur
gezinir

Sözüme örtük bir mecaz olursun
Tutunursan yetim mısralarıma
Dalımda

hızlı bir
tambur
gezinir

Ve kurur divitimin mürekkebi
Tarih düşürmez olur gurbetime
Yolumda

tozlu bir
gurur
gezinir

“Dilini Diri Sözlere Bileyen” Şair: Tacettin Şimşek

Erdoğan Erbay*

Her şiir, bir mısra-ı berceste için hazırlıktır, Tacettin Şimşek’in şiirinde. Mısralar masmavi gökyüzünden ferahlık taşıyan aşına bu-
lutlar gibi lirik, gölgelerken gönlü sevdalı, okuyucu, müthiş bir taz-
yikin yüreğine bindiğini hissederek: Son mısra... Şiir bitmiştir. Ancak
son mısra iç kanaması geçirir, şiddetli... Donuk bir kütledir artık
okuyucu, çehresi bembeyaz... Çünkü kanama ebedîdir, Şimşek’te.
“Ve her sitem bir yarayı kanatır.”

“Çağıyla alış-verişi kalmayan” şair, hayata kafa tutar. Çünkü kafa
tutanlar, yaşadıklarının farkındadırlar. Farklı olma arzusu, irad-
î olduğu kadar, fitrîdir de. Geçmişinden aldığı asaleti, sorumlu-
luk endişesiyle taşıyan Şimşek, çağına da kafa tutabilme erdemini
açıkça ortaya koyabilmekte, çirkinliklerden el yumaktadır. Çünkü
çağından memnun kalanlar, hayatlarının çevresinde oluşturulmuş
efsaneyi gerçekleştirmenin peşinde koşarlar. Geçmişini yeniden inşa
etmenin ıstırabını duyan şair, şairliğin ise, farklılık ve farkındalık
iradesinin tahakkuk alanı olduğunun şahididir de. Bundan dolayı
Şimşek, **bir ünleyici**dir.

Nesne’yi merkeze alan klasik temellendirmenin yerine, **modern**
özne bağlamında, dünyayı bilgileri çerçevesinde kendisi oluşturan,
kendi kafasında inşa eden bir ben’dur, şairdir. Ama bu dünya mistik
ritüellerle örülüdür:

*Bir dünya kuracağım kendimce
Köpükten şebnemden
Eleğimsağmalar doğacak bir gün
Gözlerimdeki nemden
Güzellikler taşıyacağım dünyama
Etrafımı saran büyük âlemden.*

* Prof. Dr., Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü.

Şair, hayatı fark eden, aynı zamanda fark ettirendir. Bezirgân misali, hayalî dünyalar kurucusu değil şair, her şeyi güzel gören, manasını çocuk saflığında büyüten samimi bir rüya avcısı:

*Rüya avcısı şair
Uçurtma niyetine yıldız taşıyan çocuk
Hırkası gül nakışlı kaftanı ay sırmalı
Sözün gümüş tahtına oturmalı.*

Tacettin Şimşek'in şiiri, insanın şiiridir. "Tamam derse kader, Bir gün göçer gider" olanın şiiridir. Bu yüzden de her mısra, görünüşüyle bir insan kadar sade, saf ve samimi, ruh dünyasıyla kompleks ve çözülmez... Dün ile yarını an'a yükleyen Şimşek, kelimelerle başvurduğu gönül avcılığında çok kurnaz, hatıralar ikliminde zalimdir. Kelâmın zarif kozasında gergefini ören usta, kelimeleri, insanların kalbini fethetmek için sakın bir suda aheste aheste yürütürken, birden metrelerce yüksekliğe bir şelale kurar, atlanılmaması imkânsız. Akışın samimi hüznünü yüreğinde taşıyan okuyucu, dâm'a düştüğünü fark etmez bile. Girdâbın anaforunda kaybolmak üzereyken yakalanan hayatlar devşirir hayat hikâyesinden, yalnızlığı kuşanır, ama asildir ruhu, kendi olmazlarına bulaştırmaz başkalarını, zarafetin hüküm sürdüğü dünyasından sonunda öfkeyle haykırır hayatın yüzüne:

*Sen benim tarihçemi bilmezsin
Harşit'in beri yanında bir yerde
Suya yürür ölümü düşünürdüm
Bengisular keşfederdim kendimce
Bir sabah uyandım ki sesimi kaybetmişim
Yalnızlığı denedim ilk önce
Korkuya belendi sevecenliğim
Kimseyi katmadım ölümlerime
Sade mısralar kurdum inceden ince.
Sen benim tarihçemi bilmezsin*

*Bakma şimdi bir ateş hattındayım
Üstelik tebeşir kokar ellerim
İki adım ötemde eşkıya köyler basar
Kınına sığmaz öfkem
Her kurşunda içim karıncalanır
Gözlerim dağı gözler
Gözlerim hayatı yüzünden tanır
Gözlerim bu hayatı tanımaktan utanır.*

Tacettin Şimşek'in şiiri, ferdî tarihçesinin olduğu kadar, içine doğup büyüdüğü coğrafyanın kültür kimliğinin de kuşatıcısıdır. Dünyü inkâr edip yok saymanın değil, dün'le yarını terkinin endişesini taşımakta, geleneğin tarihî şuur karakterini aynen yansıtmaktadır. Şimşek'in Eylülce'si, hem ferdî, hem de toplum açısından silinmez bir **bellek**'tir. Modern tarzda yazarken geleneği yeniden üreten ve bütün zorluklarına rağmen öğreten/öğrenendir. Karakoç'un ifadesiyle "geçmişteki şairlerle muasır olan" bir şairdir, Şimşek. Zira onun şiirinde bir yandan;

*Ateş denizlerini Hüsn ü Aşk'a sormalı
diye Şeyh Galib seslenirken, diğer taraftan;
Külüngüyle külünü kazan Ferhat'*

Tacettin Şimşek gibi, asırlardır Ferhat'ın yaptığı işi yapacak, vazifeyi devralacak, muasır elçiler arar. Harşit Çayı'nın sevdalı çocuğu, asırların mirasını taşır şiir heybesinde. Şark'ın delişmen çocuğu ecdadının ardı sıra yürür, yenilenerek ve yenileyerek. Bir yitik coğrafyanın çerçevesini asa'sı ile çizen Musa, bu coğrafyaya âb-ı hayatlar akıtan Hızır, Yed-i Beyza ile aydınlık alanlar oluşturandır, aynı zamanda. Attilâ İlhan, Sezaî Karakoç ve İsmet Özel gibi, gelecek adına emin yollar açmanın kollarıdır:

*Hercai gülüşler değil sultanım
İçimizde bölüştüğümüz miras
Divanlardan elenmiş hüznlerdir.*

Ve Tacettin Şimşek, Galipçe dilenir sevda masalında;

*Bana sevdanı Galipçe anlat
Farz et ki elimdeki ney 'ah'ımdır
Dilimde
sözlü bir
buhur
gezinir.*

Yalnızlık bir izlektir Şimşek'in şiirinde. Başkalarından miras olarak alınmış değil, birebir hayattan istiare edilmiş... Yalnızlık epigram'dır, şiirin mısralarında. "Ruh haritası"nda kendisini utanarak seyreden şair, bahtına "kösnümüş"tür. Çünkü meydana gelen bütün olumsuzluklardan kendisini hesaba çekmektedir:

*Kendime hitabımdır
Yalnızlık kitabımdır*

Hiçbir hesaba sığmayan, dile gelmeyen bir yalnızlık çölündedir, Tacettin Şimşek. Hüzün ve keder, hayatın terkisindedir her an. Şikâyete sebep teşkil eden bedbinlik, şairin kendi iç deviniminden kaynaklanmaktadır. Yaşananla, onu karşılamak adına kurulan bütün cümleler sun'i, bütün ifadeler yarım, bütün toplamlar eksiktir:

*Dört ediyor sadece
Kaç kere kaç eklesen yalnızlığa
Ve kaç kere dinlesen tarihçemi
Ve kaç kere
Kaç kere
Dert ediyor sadece.*

Şimşek, çağdaş bedbahtlığın takipçisi değildir, şiirlerinde... Ne Schopenhauer'ın "âlem benim irademdir" düşüncesinden doğan, bedbinlik ve ıstırabın kaynağı olan iradeden azad olamamaktan mütevellid bir bedbahtlık; ne de Nietzsche'nin "menfi kişilikler"i-

nin sergilediği bedbahtlıktan Şikâyet eder. Kendi toprağının ve coğrafyasının acısını samimi bir kalple hisseden Şimşek de, Yahya Kemâl'in çok daha önceleri dile getirdiği, ithal duygulardan zevk almadığını sezdirir. Yahya Kemâl'in;

Bir erganun âhengi yayılmakta derinden...

Duydumsa da zevk almadım İslâv kederinden

ifadeleriyle dile getirdiği yabancılığı, Tacettin Şimşek Őu mısralarla ortaya koyar:

Ben buralı değilim

O yüzden türkülerim böyle تنها

Başımda bir sevgili kavak yeli

Heybemde bir demet eylül ve gül

Ve bir sayfa Hüsn ü AŞk

Yanımda yöremde boğuk sesler

Bakışlarım olduğa kinayeli

Elimde yabancı adresler.

Tarihçesi yalnızlık künyesi üzerine kazanmıŐ olan Şairin arzusu, "Bana has bir yalnızlığım olmalı" Őeklinde dile gelir. Daha iyi Őartlarda yaşamak için, anne-babanın marifet ikliminden uzaklaŐan insanoğlu, Şehre yerleŐirken 'ırfan'ını da kaybetmiŐtir. Şairin yalnızlığını dayanılmaz kılan önemli nedenlerden birisi de Őehrin kimliksiz ve kiŐiliksiz hâle getirdiği toplum yapısıdır. "Çağa onurlu gurbetler çizerdim" diyen Şimşek, çağ ve problemleri karşısında Şair hassasiyeti ile köylü oluŐunun birleŐtiđi bir zirveden haykırır:

İnce bir kahır kılıcı kuşandık

Ne canlar ekledik selam üstüne

Kuşluk vakitlerimizi kirleten

Yalan yüzlere karşı

Alnımızda yalın bir vefa mührü

Biz

Başka bilirdik

Bu Şehri.

Şairin yalnızlığına eşlik eden hüzündür. Bu hüznün, çağın insanının benlik hüznü değildir, asla. Şimşek, hüznün soy kütüğünü çıkarırcasına hüzne işaret eder. Çünkü onun hüznü yaşadığı coğrafyanın, içinde yaşadığı toplumun, asırlardır çektiği acı ve ıstırabın hüznüdür. Onun hüznü 'ecdad'a yarenlik hüznüdür, ırsidir, nesilden nesile geçer. Derunî hüznüler devşirir geçmiştir:

*Bozgun hikâyeleridir söylenen
Bir enkazın ortasında Fikret
Ellerinde 'Rûbab-ı Şikeste'si
Kırık sazı kırgın kalemi yani
Aşiyân'ın üstüne darmadağın
Eylül yapraklarından
Durmadan 'ömr-i muhayyel' dökülür.*

Şairin hüznü kamçılar yüreğini. Anadolu'nun dağları gibi hüznülü ama mağrur; sessiz ama dik başlı şair, bu kez kendi özbenliğine kasteden şartlara rağmen meydan okur. Kükreyişi karşısında, çağ ve şehir yol açarlar şaire. Coğrafyayı, vatan yapan sesin huzurunda el pençe divandadırlar:

*Ben efkârımı çağa emziririm
Şehre ezberletirim derbederliğimi
Ve her seher yeniden yorgun yavaş
Yapışkan gülüşleri silkeleyip yakamdan
Asırlık ezgileri sürüklerim arkamdan*

Tacettin Şimşek, 'Terki' şiiriyle asra ve geçmiş asırlara hükmeder. Zira asrı yapan bir "dede" vardır, okuyucunun karşısında. Anadolu kültür terkebini oluşturan unsurların hepsi 'dede'nin terkisindedir. Anadolu ve bir milletin varolma kavgasına şehadetin verdiği hüznü hissederiz, şiirde. Şimdiki asrın yaslandığı dünkü asrı, canlarıyla inşa edenlerin türküsü de yankılanır 'Terki'de:

*Harb-i Umumi geçer
Dedemin güz yanığı gözlerinden
Dedem yine tarih anlatmaktadır*

*Ki bir yağız atı vardır dedemin
Terkisinde kan ve barut gurbeti
Terkisinde Yemen türküsü taşır.*

Var iken görülmeyen, kaybolunca bulunamayan geçmişe bir ay-nadır, Şimşek'in dedesi. Bulunduğu yerden, yaşanmış ve yapılmışın zihnî yolculuğunda, zaman sarkacına takılıp bir çocuk saflığında geçmişin rüyasındadır. Aynı zamanda kendi göğünde gurbetin renklerini seyrederken kaygılarından dolayı zengin, medeniyetin uğramadığı övgü kavşağında fukaradır. Hatırlayıştır, ebedî olanı. Bağlanıştır, sonsuzluğun ufkuna. Aynı zamanda geleneğin kırılma noktalarına bir yolculuktur yapılan:

*Eziktir dedem bir hayli kırılğan
Kaygıdan yana zengin
Övgüden yana yoksul
Ki bir yağız atı vardır dedemin
Terkisinde Endülüs
Terkisinde İstanbul.*

Tacettin Şimşek'in şiirinde yalnızlık, ferdin acizliği olmaktan çıkıp, bütün insanlığı ilgilendiren meselelere ağırlık verir. Kendi varlığını ayakta tutabilmek için, her haksızlığı mübah kabul eden kapitalizmin, dünyanın çeşitli yerlerinde masum ve mazlum insanlara uyguladığı zulme karşı çıkış adına elinden bir şey gelmeyen, haksızlığa uğrayışların yalnızlığıdır. Bütün aydınlıkların, tan kızıllıklarının, baharların, gülüşlerin ve gülücüklerin, masum ve mazlum bakışların düşmanı olanlara boyun eğmez şair. Binlerce kötüyü ve kötülüğe rağmen İbrahim kalmak karasevdasıdır, Şimşek:

*Nemrut bakışlar keser yolumuzu
Ölüm kalıma yürür tarihimiz
Tut ki
binlerce
Nemrut'a
karşı*

*biz
Yapa-
yalnız
birer
İbrahim'iz.*

Hayatı sorgulayan şair, adı konulmamış, aynı zamanda sonunun nereye varacağı kestirilemeyen seferi sorumlu tutar. Öncekilerin bir türlü ulaşamadıklarına ulaşmak ya da yetişemediklerine yetişmek için hızla koşan insanın, öncekilerle aynı yerde kalakaldığının ıstı-
rabını da duyar, şair. İniş çıkışları, ümit ve ümitsizlikleriyle hayat, özlemler yumağıdır:

*Adı yok bu seferin
Öyle sığ öyle derin
Öyle ılık ve serin
Hayat özleyişlerin
Savrulduğu harmandır.*

Türkülerden el alıp yola koyulan Harşit'in gariban çocuğu, “Çağının Kays'ı olup” “Yeni Leyla”nın peşine düşer. Aşk yoluna düşüp bir daha geri dönmeyen, yitikler hanesine yazılmak ister. Miras olarak devraldığı hüznün ve yalnızlıklara, kendi hüznün ve ıstıraplarını da ekleyen şair, içinde kaynayan cehennemi anlatabilmek için, yepyeni bir dile muhtaç olduğunu anlar. Zira her devrin hüznü, kederi ve yalnızlığı, kendine has bir dilin imkânlarıyla ancak aktarılabilir. Aynı zamanda her şair, her üslup ve her tarz, benzerlikler taşısa da birbirinden farklıdır:

*Sözün ince sarrafları saklanmış
Oysa ne özge çağlar tanıdık biz
Gündüzleri Tanpınar
Akşamları Haşimdi
Yepyeni bir dil kurmalıyım şimdi
İçimde kaynayan cehennem için*

Geleneğin izini takip eden şair, şiirlerinin akışı içinde, ne olduğunun cevabını da arar. Hüznün, dünle bugün arasındaki en güzel köprü olduğunu bilen Şimşek, Yusuf'un hüznü ve çilesine de ortak olur. Yakup ve Yusuf hüznü, insanlığın kaderidir her zaman. Yusuf'un rüyasının geleceğidir de... Zira gelenek, devam etmelidir, ediyordur da:

*Sana açtım hüznümü halvet içre
Hüzün ki Yusuf'la kan bağımızdır
O yüzden bir mustarip bir vebalı
O yüzden bu çağın vebalim ben
Bu rüya tabir ister
Belki de
Yusuf'un ikbalimim
ben.*

İstikbali inşa eden kahramanların aydınlık rüyalarını gören şair, çağına mührünü vuranların yerinde durur. Ebedî taşınması gereken kıymetlerin kervanbaşısıdır, Tacettin Şimşek. Talibi kalmayan değerlerin, tek başına yüklenicisidir aynı zamanda. Bedelsiz ve çilesiz, sabah aydınlığına ulaşmanın anlamsızlığının da farkındadır. Çağa tek başına ve gözyaşıyla meydan okur:

*Çağı yüklenmek için oğullarım
Ve çağa eklenmek için kızlarım
Bedel sunarlar ela gözlerimi
Gözlerim ki iki derin kuyudur
Yangınlar ortasından
Bir tarih başlatırım
Gözyaşının
miladım ben.*

Şair, insanî olanın dile getiricisidir. Kendi hüznünden yola çıkarsa da, evrensel olan duyguları anlatır. Çünkü şair, “mavi bir gökyüzü bırakabilmek” için savaşması gerektiğinin şuurunu taşımaktadır.

Zira bir insan, bir âlemdir. Şeyh Galipçe söylersek, madem ki kâinatın özü olan insandır, kendine hoşça bakmak mecburiyetindedir:

Hoşça bak zâtına kim zübde-i âlemsin sen

Merdüm-i dîde-i ekvân olan âdemsin sen

Tacettin Şimşek, ‘Veda’ şiiriyle, varoluş sırrını, mistisizmin nihayetsiz derin manasıyla terkip ederek okuyucuya son kez seslenir. İnsanoğluna bahşedilmiş gurbetin, hüznün ahlârinin yegâne musiki aleti ‘ney’in feryadıyla, ezel ile ebed arasındaki varoluş kaderini Galipçe anlatır ve şöyle der:

Bana sevdanı Galipçe anlat

Galib ise şöyle diyordu:

Ney gibi beni o zât-ı vâlâ

Feyz-i nefesiyle kıldı güyâ.

Netice olarak: Tacettin Şimşek’in şiiri, çağa ve çağın getirdiği somut ve dokunulabilir hayata rağmen; soyutun ve mistik olanın peşinde bir şiiirdir. Çağdaş akım ve düşüncelerin ürünü hodgâmlık yerine, digergâmlığı düstur hâline getirmiş şuurlu bir dünyanın dile gelişidir. Bu coğrafyanın insanına ve onun meselelerine aşınaların, okudukça hüznülenecekleri, öfke dile gelirken bile, ölçünün kaçmadığı, ayarın bozulmadığı, munis kelimelerden örülmüş bir şiiirdir. Katlanılması güç keder ve elemeleri anlatırken dahi, itidalini bozmayan, isyan etmeyen, gazap okunu hep teslimiyete çeken bir şiiirdir.

Şimşek’in şiiri için Galipçe söylersek:

Ân kes ki zi-şehr-i âşinâyîst

Dâned ki metâ-ı mâ kücâyîst

[Tanıdık şehirden olan kimse, bizim malımızın da nereden olduğunu bilir.]

(Erdoğan Erbay, Dilini Diri Sözlere Bileyen” Şair: Tacettin Şimşek,
Berceste, Sayı: 130, Nisan 2013, s.17-20)

İÇİNDEKİLER

Tenha

- Safa Geldin / 7
Kederden Söz Açma Bugün / 8
Künye / 10
Melal Çiçeğim / 11
Diri Bir Sevda Temi / 12
Savunma / 15
Itırcan / 16
Külfet / 18
Yakınma / 19
Al Götür Bu Sevdayı / 20
Özge Çiçek / 21
Berceste Mısra / 22
Bu Rüyaı Hangi Aşka Yormalı / 23
Tedirgin / 24
Yayla Yürekli Çocuklar / 25
Kül / 27
Anka / 29
Gayrı Ben Bu Gemiye / 30
Tenha / 31

Eylülce

- Eylüldü / 35
Gözlerim Martılarda / 37
Kahır / 38
Miras / 39
Bir Adım Daha / 40
Ne Mümkün / 42
Yıldızların Masalı / 43
Şölen Vakti / 44
Terki / 45
Ağıt / 46
Söz Mersiyesi / 48

Gül Ektim Küllerime / 49
Hayata Güzelleme / 51
Kayıp / 53
Züleyha'ya Müstezat / 54
Yitikler Defteri / 55
Emanet Bir Yaşama / 56
Hiç Böyle Ölmedik Biz / 57
Bir Kavuşma İki Rüya Arası / 58
Eylülce / 59

Veda

Söz Aynasında Gizli / 63
Yola Çıktım / 64
Gülendam / 65
Çeyizim Çocukların / 66
Kafes / 67
Çaldığı Sevgilerle Zengin / 68
Gelir Redifli Gazel / 69
Sabır Gülü / 70
Kaçak / 71
Karanfil Kasidesi / 72
Sitem Çağı / 73
Babil / 74
Yusuf Gazeli / 75
Gözyaşı Kasidesi / 76
Bozgun Söylencesi / 78
Şimdiki Zaman Gazeli / 79
Toz Duman İçre / 80
Geldim / 81
Şehri Onarmaya Geldik Efendim / 83
Veda / 84
“Dilini Diri Sözlere Bileyen” Şair:
Tacettin Şimşek (Erdoğan Erbay) / 85